

Sprogbrug, kalder for Afrustningskonferencen — maa kunne blive fremskyndet. I en Slutprotokol til Locarno-Overenskomsterne hedder det nemlig udtrykkeligt, at de delegerede for de her repræsenterede Regeringer giver Udtryk for deres faste Overbevisning om, at disse Overenskomsters Ikrafttræden i høj Grad vil bidrage til at hidføre en moralsk Afspænding mellem Nationerne, at de i høj Grad vil lette Løsningen af de mange politiske og økonomiske Problemer i Overensstemmelse med Folkenes Interesser og Synsmaader, og at de derved vil vise sig at være et velegnet Middel til Befæstelse af Freden og Sikkerheden i Europa, saaledes at den i Folkeforbundspagtens Artikel 8 forudsatte Begrænsning af Rustningerne kan blive fremmet. De delegerede forpligter sig til at medvirke ved de Arbejder, der allerede af Folkenes Forbund er paabegyndt med Henblik paa Rustningernes Begrænsning, og at tilstræbe Virkeliggørelsen af Nedrustningerne i den almindelige Forstaaelses Interesse. Dette er en ordret Gengivelse af Slutpassusen i Slutprotokollen fra Locarno. Den er i flere Henseender interessant, eftersom man jo har kunnet læse i de hjemlige Blade, jeg tror, baade franske og amerikanske Telegrammer om, at nu ansaa den nordamerikanske Præsident Tiden for kommen til at indkalde en Nedrustningskonference. Slutprotokollen til Locarno-Akterne siger ganske tydeligt, at man ønsker at opretholde Folkeforbundets Initiativ med Hensyn til denne Konferencens Indkaldelse og Sammentræden. Som allerede berørt af det ærede Medlem Hr. Moltesen, blev der i Aar paa Folkeforbundsmødet, hvor Arbejdet med Hensyn til Rustningsbegrænsningerne var kommet til at staa ganske i Stampe, vedtaget en Resolution, der gik ud paa, at Folkeforbundsraadet bemyndigedes til en teknisk Forberedelse af den forestaaende Nedrustningskonference. Man vilde ikke lade Folkeforbundet slippe Initiativet her, ikke paa nogen Maade. Man mente, at det vilde i høj Grad skade Folkeforbundets Prestige, der havde faaet et haardt Stød efter Genève-Protokollens Sammenbrud, og dette var væsentligt Motiverne til, at der fra de forskellige Sider, ikke mindst fra Frankrigs, arbejdedes ivrigt for, at Folkeforbundet ikke her maatte miste Initiativet. Men man betonedes Gang paa Gang fra fransk Side, at det udelukkende drejede sig om en rent teknisk Forberedelse. Den almindelige Nedrustningskonference, der har været Tale om i Genève, maa vel nu kunne fremmes i Henhold til de Bestemmelser, der findes i

Locarno-Protokollen. Men det vil da være ganske naturligt at afvente, saaledes som ogsaa det ærede Medlem Hr. Kragh sagde i Eftermiddags, Resultaterne af denne Konference, thi først saa vil man jo kunne se klarere. Hvis jeg husker ret, sagde det ærede Medlem Hr. Kragh netop i Eftermiddags, at man maatte have noget bestemt, noget positivt at holde sig til, og dette vil selvsagt først kunne foreligge, naar en saadan Konference har fundet Sted.

Hvad i øvrigt de militære Forhold herhjemme vedrører, er det min og sikkert mange ærede Medlemmers Opfattelse, at den Ordning, vi vedtog i 1922, netop paa bestemte og afgørende Punkter, hvad der end maatte kunne indvendes imod den, kan siges at have foruddiskonteret Resultaterne af Locarno-Konferencen. Det er bekendt, at Branting hævdede det Standpunkt, at her oppe i Norden befandt vi os i en forholdsvis større Sikkerhed, paa et mere sikret Omraade, end man gør de fleste andre Steder i Europa, og at man derfor i de skandinaviske Lande allerede paa det daværende Tidspunkt kunde skride til en betydeligere Nedsættelse af de militære Udgifter, end man ansaa det for raadeligt og forsvarligt andre Steder. Denne Opfattelse har efter min Mening forlængst faaet Udtryk i den Ordning, der blev gennemført her i 1922.

Nu var det ærede Medlem Hr. Kragh inde paa de Udtalelser, der blev fremsat fra den højtærede Regerings Side i Trontalen, Udtalelser om, at man ogsaa fremdeles vilde tage de nødvendige internationale Hensyn. Den højtærede Statsminister udtalte ved den Lejlighed — jeg skal med Formandens Tilladelse oplæse følgende Ord: „De Forhandlinger, der i forrige ordentlige Rigsdagssamling paabegyndtes om Ophævelsen af Danmarks krigsmæssige Udrustning samt om en saadan Nyordning, som international Ret nødvendiggør, vil blive genoptaget. Det er en Selvfølge“ — saaledes staar der — „at vi fremdeles vil vise Opmærksomhed og Hensyntagen overfor den Udvikling i Afrustningsspørgsmaalet, som maatte blive Resultatet af de bebudede Forhandlinger indenfor Folkenes Forbund.“ Jeg har i og for sig intet at indvende mod Slutningen af denne Passus, men det er en noget mærkværdig Maade at give Udtryk for denne selvfølgelige Hensyntagen til den „Udvikling i Afrustningsspørgsmaalet“, der maatte blive Resultatet af de bebudede Forhandlinger indenfor Folkenes Forbund, at man paa det nuværende Tidspunkt, da der vir-